

Arrest

nr. 82 008 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, M. Z. (...), verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, op 28 september 1990 te Grozny geboren. U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen.

Met uitzondering van de periode 1998-2002 toen u wegens de oorlog in Makhachkala verbleef, hebt u heel uw leven in Tsjetsjenië gewoond.

U verklaart in juni 2011 samen met uw teamgenoten klaar te zijn geweest met uw werk op een bouwwerf in de Microwijk te Grozny. U had er bedekkingplaten aangebracht op een appartementsgebouw. Niet lang daarna belde iemand van uw vrienden u op om te zeggen dat uw collega A. (...) die ook deel uitmaakte van uw groep was opgepakt. Hierop belde u Adam en jullie spraken af elkaar te ontmoeten. Tijdens deze ontmoeting vertelde Adam dat hij was gefolterd en werd beschuldigd van betrokkenheid bij een diefstal van bedekkingplaten. De diefstal had plaatsgevonden op een werf niet ver van deze waar jullie hadden gewerkt. A. (...) vertelde dat hij onder dwang

bekentenissen had afgelegd en daarbij ook uw naam en die van de andere collega's van jullie groep had genoemd.

U vertelde dit alles aan uw vader. Hierop liet uw vader weten al vernomen te hebben over die diefstal. Enkele dagen eerder immers had hij R.K. (...) op tv horen verklaren dat de daders van de diefstal zouden worden opgespoord en zouden worden gestraft, net als hun ouders. Uw vader zei u naar uw neef te gaan tot alles rustiger was, u deed dat. U bleef een week bij uw neef, maar omdat u verder niets meer over de zaak hoorde, besloot u terug naar huis te gaan.

U was sinds enkele dagen terug thuis toen twee mannen in militair uniform bij u binnenvielen en u meenamen. In de auto werd een zak over uw hoofd getrokken, u zag dus niet waar u werd heengevoerd. In een kamer werd u vastgeboeid aan de radiatorbuis. Zo lieten ze u daar enige tijd alleen. Toen ze terug kwamen zeiden ze u gewoon uw betrokkenheid te bekennen. Toen u weigerde begonnen ze te slaan. Ze lieten u daarna een tijdje alleen om vervolgens weer binnen te komen, u ontkende nog steeds en werd weer geschopt en geslagen. U verloor het bewustzijn. Toen ze hierop nogmaals terugkwamen en u weer schopten en sloegen gaf u toe en hebt u alle namen uit uw groep genoemd. Daarna vertrokken ze, u viel in slaap. Ze maakten u wakker, trokken een zak over uw hoofd en zetten u in een auto. Tijdens de rit zeiden ze dat u niet moest denken dat u nu gerust kon zijn. Ze hebben u 's nachts aan het Minutka-treinstation op de sporen achtergelaten. U mocht de zak pas van uw hoofd halen toen ze weg waren. U ging vervolgens naar huis. U douchte en ging slapen. De volgende dag maakte uw familie u wakker en brachten ze u naar het ziekenhuis. U verbleef in het ziekenhuis eind juli, begin augustus 2011, ongeveer een week. U had een hersenschudding.

Enige dagen nadat u terug thuis was, zat u samen met uw vader en broer naar tv te kijken toen er geklopt werd, uw broer ging kijken en zag dat het dezelfde mensen waren in politie-uniform. U verstopte zich in de kast in de slaapkamer. Na 10 minuten gingen ze weer weg. Ze hadden uw vader 1 miljoen roebel gevraagd, aan hen te betalen binnen 2 maanden en dan zouden ze u met rust laten en niet doorsturen naar R.K. (...).

Hierop werd besloten u naar uw tante in Rostov-on-Don te sturen.

In augustus 2011 bent u vertrokken naar uw tante in Rostov-on-Don. Nadat begin oktober 2011 de politie terug bij u vader thuis in Grozny was langsgelopen, werd besloten u naar Europa te sturen. U vertrok op 4 november 2011 vanuit Rostov-on-Don. U reisde eerst per auto en vervolgens verstopt in het laadruim van een vrachtwagen. Daar was in het midden, tussen de lading, een kleine ruimte van ongeveer 2 op 2 meter waarin u zich kon verstoppen, u had er wat eten en drinken en enkele lege flessen. Ook lag er een foliepapier dat u over u heen hebt getrokken het moment dat de chauffeur u daartoe aanmaande. U merkte dat de vrachtwagen op een bepaald moment langzaam reed, vaak stopte en soms lang stil stond, u vermoedt dat dit de grenscontrole was. Op een bepaald moment stapte u van de vrachtwagen terug over in een auto, die u tot in België bracht.

U kwam hier op 7 november 2011 aan en vroeg onmiddellijk asiel.

U vreest in geval van terugkeer naar uw land misschien spoorloos te verdwijnen, u weet niet wat er kan gebeuren maar ze hebben gezegd dat ze u zullen vinden, daarom kan u niet meer terug.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielaanvraag legde u volgende documenten voor: (1) uw binnenlands paspoort, (2) een medisch attest."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart te worden gezocht wegens uw vermeende betrokkenheid bij een diefstal van bedekkingplaten op een bouwterrein in de Microwijk te Grozny. Om verder met rust te worden gelaten en niet naar R.K. (...) te worden doorgestuurd en door hem te worden gestraft, eist men 1 miljoen roebel. Na grondige studie van uw dossier en de verklaringen die u daarin hebt afgelegd, dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt uw asielrelaas en de daarmee samenhangende vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u slechts in geringe mate op de hoogte bent van de diefstal van bedekkingmateriaal waarvan u als mededader wordt verdacht.

Zo weet u niet wanneer deze heeft plaatsgevonden (CGVS, p.20). Echter, bovenal hebt u nooit echt initiatief genomen om u over deze zaak en de verdere ontwikkelingen erin te informeren. U hebt hierover weliswaar uw vrienden gevraagd, maar dat deze hierover niets wisten (CGVS, p.20) lijkt u niet in het minst te hebben aangezet om via andere kanalen meer te weten te trachten komen.

Hoewel u denkt dat hierover op internet wel iets te vinden moet zijn, hebt u nooit de moeite genomen dit na te kijken (CGVS, p.16, 20). Uw verklaringen dat men in het asielcentrum lang moet aanschuiven om een computer te kunnen gebruiken waardoor men eigenlijk kan stellen dat daar geen internet is (CGVS, p.20) en dat u zich tijdens de momenten dat u het centrum mag verlaten ook niet ergens anders hebt geïnformeerd (bijvoorbeeld in een internetcafé) omdat u hier de eerste keer bent en zelfs niet deftig een winkel binnen kan (CGVS, p.20), zijn niet afdoende.

Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat deze een ernstige inspanning doet om zich te informeren over de feiten en gebeurtenissen welke aan de grond liggen van zijn persoonlijke problemen.

U gaat er van uit dat uw teamgenoten naar alle waarschijnlijkheid ook problemen hebben gekend (CGVS, 2 p.15), maar hebt nooit uitgezocht of dit werkelijk zo is (CGVS, p.15).

Zelfs met betrekking tot Adam, toch de collega waarvan u zeker bent dat hij ook problemen heeft gehad, hebt u zich nooit bijkomend geïnformeerd (CGVS, p.21). Ook of mensen uit andere teams problemen hebben gekend ten gevolge van hun (veronderstelde) betrokkenheid bij deze diefstal hebt u nooit proberen uitzoeken (CGVS, p.18).

Dat u in eerste instantie vooral begaan bent met uw eigen lot is te begrijpen. Dat u daarbij niet de minste moeite hebt genomen om u over het lot van uw collega's te informeren is dat echter niet. U wordt immers beschuldigd van een diefstal welke u samen met hen zou hebben gepleegd. Het kennen van het lot van uw veronderstelde mededaders kan in die zin van belang zijn voor het beter begrijpen van uw eigen situatie.

Dat u – in het licht van uw eigen problemen – nooit enige moeite hebt gedaan om u daarover te informeren wijst dan ook op een opmerkelijk gebrek aan betrokkenheid bij uw eigen zaak. Dit doet afbreuk aan de vrees voor vervolging die u beweert te hebben.

Ook weet u niet wie u werkelijk heeft meegenomen. U verklaart zelf dat in Tsjetsjenië iedereen een uniform kan kopen (CGVS, p.17), wat zoals u zelf bevestigt zou kunnen betekenen dat diegenen die u hebben meegenomen niets met de overheid te maken hebben (CGVS, p.18).

Dit hebt u echter nooit proberen uitzoeken (CGVS, p.18). Weliswaar verklaart u – wanneer gevraagd waarom u het niet hebt trachten uitzoeken – dit niet te hebben gedaan omdat ze de eerste keer hebben gezegd dat u dat niet moest proberen (CGVS, p.18).

Echter, gezien de problemen die u toch reeds had (u werd gezocht, uw vader werd voor 1 miljoen roebel afgeperst) is het moeilijk te begrijpen dat u dit zelfs niet hebt geprobeerd.

Opnieuw komt hier een geringe betrokkenheid bij uw eigen zaak uit naar voor welke afbreuk doet aan de door u geuite vrees voor vervolging.

Tenslotte etaleert u een gebrekkige kennis betreffende centrale elementen uit uw eigen zaak.

Zo is het op zijn minst opmerkelijk dat u niet meer weet wie u juist heeft ingelicht over het feit dat Adam is opgepakt (CGVS, p.15).

Doch vooral het feit dat u slechts zeer summier kan antwoorden op vragen in verband met de afpersingsbezoeken welke na uw vrijlating hebben plaatsgevonden, wijst op een niet te verantwoorden desinteresse in de problemen welke u tot vluchten hebben genoodzaakt.

Met betrekking tot het bezoek dat heeft plaatsgevonden enkele dagen nadat u uit het ziekenhuis bent ontslagen, weet u niet wie juist is langsgekomen (CGVS, p.17), noch met hoeveel ze waren (CGVS, p.18), niet welk soort uniform ze droegen (CGVS, p.17). In het algemeen weet u niet hoe deze feiten zijn verlopen (CGVS, p.17).

U verklaart dit niet te weten omdat u zelf op dat moment verstopt zat in de kast in de slaapkamer (CGVS, p.13). Dit verantwoordt echter niet waarom u zich hierover achteraf niet bij uw vader of broer hebt geïnformeerd (CGVS, p.17).

Ook inzake het tweede bezoek, dat plaats had toen u zich reeds in Rostov-on-Don bevond, toont u een slechts zeer gebrekkige kennis. Zo weet u niet wanneer dit juist heeft plaatsgevonden noch wanneer u hierover hebt vernomen (CGVS, p.9). U kan zich hierover niet veel meer herinneren (CGVS, p.19). Een dergelijke vaagheid en desinteresse inzake elementen die aan de kern van uw vervolgingsvrees raken is weinig aannemelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze. Verder bent u niet op de hoogte over wat nog gebeurd is na uw vlucht, noch of de politie u nog zoekt (CGVS, p.21).

Bijkomend kan worden opgemerkt dat uw algemene houding tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet van dien aard was dat ze blijk gaf van een oprechte behoefte aan bescherming. Meermaals etaleerde u een desinteresse voor de procedure via welke de Belgische asielinstanties uw aanvraag onderzoeken. U laat duidelijk verstaan dat het interview wel erg lang duurt (CGVS, p.16) en geeft daarbij een steeds meer verveelde indruk (zie: CGVS, p.16, 17, 20) waarbij u stelt geen geduld meer te hebben voor de vragen (CGVS p.17).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze aan bovenstaande bemerkingen iets kunnen veranderen. (1)

Uw binnenlands paspoort bevat uitsluitend informatie met betrekking tot de door u verklaarde identiteit doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Het ons via uw advocaat bezorgde medische attest (2) is niet overtuigend: een hoofding ontbreekt, er staat een tyfout in het eerste woord, de naam van de behandelende arts en het hoofd van de afdeling zijn niet vermeld (enkel handtekeningen zijn gegeven), er is niet vermeld welke behandeling is verstrekt. Tevens valt op te merken dat u zelf aanvankelijk niet eens van het bestaan van dit stuk op de hoogte was (CGVS, p.8), pas toen men u bij DVZ om bewijzen vroegen, hebt u dit bij uw vriend nagevraagd (CGVS, p.8, 21). U weet niet wie het heeft ontvangen, uw oom of uw vader (CGVS, p.8), noch wanneer het is verstrekt (CGVS, p.7) vermits u het niet zelf hebt ontvangen (CGVS, p.7). Er dient dus ernstig getwijfeld te worden aan de authenticiteit van dit attest. In ieder geval kan het attest geen aanwijzingen geven omtrent de omstandigheden van de slagen/verwondingen. Het door u beloofde rijbewijs (CGVS, p.7) hebt u ons nooit bezorgd."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 februari 2012 een schending aan van de motiveringsverplichting, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker werpt op dat de motiveringsplicht meerdere malen geschonden is door de bestreden beslissing en meent dat ook het redelijkheidsbeginsel is geschonden. Verzoeker stelt zich niet te kunnen vinden in de motivering van de bestreden beslissing en volhardt in zijn verklaringen van vrees voor vervolging door de autoriteiten.

Verzoeker benadrukt verder dat de commissaris-generaal zijn beslissing nu eens niet, dan weer foutief of onvolledig heeft gemotiveerd zonder ook maar enig onderzoek in te stellen. Bovendien zijn verzoekers verklaringen, naar zijn mening, uit hun verband gerukt én werd door de commissaris-generaal geen integrale weergave van zijn verklaringen bijgevoegd.

Verzoeker laat nog gelden dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal gedurende vier uren heeft verteld over hetgeen hem is overkomen in zijn land van herkomst.

Hij benadrukt dat hij wel degelijk moeite heeft gedaan om bepaalde zaken te weten te komen maar stelt dat zulks vanuit België bijzonder moeilijk, zometertijd onmogelijk is. Hierbij verwijst verzoeker naar het gebrek aan inkomen wat hem verhindert om te telefoneren of zich naar een internetcafé te begeven. Verzoeker meent verder nog dat er op het internet bovendien niet veel meer te vinden zal zijn. Nog volgens verzoeker had hij ook in Tsjetsjenië vóór zijn vertrek, maar weinig gelegenheid zich te informeren. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal veel te ver gaat in zijn gevolgtrekkingen. Hierbij werpt verzoeker nog op dat er geen tegenstrijdigheden konden worden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verhoren, wat toch een aanwijzing is dat zijn verhaal waar is. De houding van de commissaris-generaal is volgens verzoeker strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur, waardoor de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.

Verzoeker meent tot slot minstens in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst hierbij naar een rapport van ACCORD en UNHCR waarin wordt gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië verbeterd is in vergelijking met 2003-2006, maar dat de gewelddadige incidenten blijven voortduren zodat het nog veel te vroeg is om te spreken over stabiliteit. Nog volgens een rapport van UNCHR zijn er rapporten die bevestigen dat degenen die terugkeren naar hun land systematisch worden ondervraagd en onder toezicht worden geplaatst van de Russische geheime dienst, aldus verzoeker.

Voorts benadrukt verzoeker dat ook de commissaris-generaal erkent dat er nog steeds problemen zijn op vlak van de mensenrechten. Verzoeker kan dan ook niet begrijpen waarom hij niet wordt erkend, gezien zijn Tsjetsjeense origine niet wordt betwist. Hij merkt voorts nog op dat de beslissing op onvolledige informatie berust en is de mening toegedaan minstens in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien het risico het slachtoffer te worden van arbitrair geweld in geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal zodat deze een nieuwe beslissing kan nemen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Aangaande de ingeroepen schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen geschonden acht.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Verzoeker laat aldus na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregel schendt. Bijgevolg aanvaardt de Raad deze opwerping niet als middel.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar bepaalde bevindingen uit algemene rapporten, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker heeft besloten.

Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker slechts in geringe mate op de hoogte was van de kernelementen van zijn beweerdde problemen en dat hij nagelaten heeft zich omtrent deze problemen verder te informeren.

De Raad ziet niet in in welke mate de verwijzing door verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 5) naar zijn vier uur durend verhoor op het Commissariaat-generaal zijn gebrek aan kennis en desinteresse zou kunnen vergoelijken. Zoals in de bestreden beslissing wordt uiteen gezet, oordeelde de commissaris-generaal op grond van de verklaringen van verzoeker tijdens het verhoor, dat verzoeker er geenszins in is geslaagd zijn asielaanvraag, en de daarmee samenhangende vrees, aannemelijk te maken.

Verder beperkt verzoeker zich in zijn verweer in zijn verzoekschrift tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van blote beweringen zoals (zie p. 5) “*Verzoeker heeft wel degelijk moeite gedaan om zaken te weten te komen, maar vanuit België is dat bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk.*” en (zie p. 5) “*Op het internet zal ook niet veel te vinden zijn en bovendien is het moeilijk om in het opvangcentrum zelfs maar op het internet te geraken*”. Dergelijke uitleg is echter niet afdoende om een ander licht op de motieven van de bestreden beslissing te werpen.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst. De nalatigheid van verzoeker wijst op een gebrek aan interesse en keert zich tegen de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Verzoekers stelling dat een gebrek aan inkomen hem verhindert om te telefoneren of zich naar een internetcafé te begeven, kan in het kader van het onderzoek in de asielaanvraag dan ook niet worden weerhouden; zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat er internet is in het opvangcentrum waar hij verblijft. Dat het niet gemakkelijk is om in het opvangcentrum op het internet te geraken, kan geenszins vergoelijken dat verzoeker tot op heden blijkbaar geen inspanningen heeft geleverd om zich op die manier bijkomend te informeren. Hierbij voegt zich het feit dat verzoeker tijdens zijn verhoor verklaarde

momenteel nog steeds contact te hebben met zijn vader alsook met bepaalde vrienden (zie verhoorverslag, p. 4 en 5), dus ook via deze weg aan bijkomende informatie had kunnen geraken.

De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat het feit dat verzoeker niet heeft getracht om zich te informeren over de nasleep van zijn problemen wel degelijk verder afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees.

Ook verzoekers verweer dat hij ook vóór zijn vertrek uit Tsjetsjenië, maar weinig gelegenheid had zich te informeren, wordt door de Raad niet aanvaard.

De commissaris-generaal merkt dienaangaande in zijn nota van 7 maart 2012 correct op dat uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal immers blijkt dat de diefstal, die aan de basis lag van zijn problemen, plaatsvond in juni 2011; verzoeker verliet pas in augustus 2011 Tsjetsjenië en verbleef vervolgens nog tot november 2011 bij zijn tante in Rostov on Don. Daarenboven verklaarde verzoeker contact te onderhouden met zijn vader tijdens zijn verblijf bij zijn tante in Rostov on Don (zie verhoorverslag, p. 4). Er kan dus worden besloten dat verzoeker wel degelijk de mogelijkheid had zich tussen zijn vertrek uit Tsjetsjenië in augustus 2011, dan wel vóór zijn komst naar Europa in november 2011, te informeren omtrent de kern van zijn relaas.

Waar verzoeker ten slotte opwerpt dat er op het internet bovendien niet veel te vinden zal zijn, merkt de Raad op dat dit niet strookt met zijn eerder afgelegde verklaring dienaangaande op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag, p. 20) waarin hij stelde : *“Ik heb het aan mijn vrienden gevraagd, Die weten het niet, hoe kan ik me anders informeren, maar ik heb hier ook geen internet, natuurlijk op internet kan je alles vinden.”* Het wijzigen van eerdere verklaringen en het afleggen van een dergelijke post-factum verklaring, die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing, is evenmin een dienstig verweer.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat uit verzoekers algemene houding tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal geenszins een oprechte behoefte aan internationale bescherming kan worden afgeleid:

“Meermaals etaleerde u een desinteresse voor de procedure via welke de Belgische asielinstanties uw aanvraag onderzoeken. U laat duidelijk verstaan dat het interview wel erg lang duurt (CGVS, p.16) en geeft daarbij een steeds meer verveelde indruk (zie: CGVS, p.16, 17, 20) waarbij u stelt geen geduld meer te hebben voor de vragen (CGVS p.17).”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om een verklaring voor deze attitude te geven; Bijgevolg blijft bovenstaande vaststelling haar geldigheid behouden.

Tot slot benadrukte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker er niet in is geslaagd enig begin van bewijs voor te leggen van zijn vluchtmotieven.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het uiten van blote beweringen, het bekritisieren van de motivering van de bestreden beslissing, het volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Het komt echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij met zijn bewering dat zijn verklaringen uit hun verband zijn gerukt, in gebreke blijft. Verzoeker brengt inderdaad geen elementen aan die dit verwijt aan het adres van de commissaris-generaal ondersteunen.

Waar verzoeker nog stelt dat de commissaris-generaal nagelaten heeft een onderzoek in te stellen, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006; RvV, nr. 22.422 van 30 januari 2009; RvV, nr. 15.335 van 29 augustus 2008). De bewijslast ligt inderdaad in eerste instantie bij de asielzoeker.

Tevens dient erop te worden gewezen dat, waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat geen integrale weergave van zijn verklaringen werd bijgevoegd, het gehoorverslag van verzoeker zich in het administratief dossier bevindt én dat verzoeker, via het inzagerecht, de mogelijkheid heeft het volledige administratieve dossier, waaronder eveneens een integrale weergave van zijn verklaringen, in te kijken. Het recht op inzage uit de wet van 11 april 1994 geschiedt echter enkel op aanvraag; uit het dossier blijkt echter nergens dat verzoeker inzage heeft gevraagd.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht; bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat de bestreden beslissing gesteund is op onvoldoende informatie, maar toont in concreto niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund, niet correct is en/of dat er verkeerde conclusies uit werden getrokken.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal; hieruit blijkt dat er zich op heden in Tsjetsjenië geen ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger manifesteert als gevolg van willekeurig geweld.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 5 januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr; K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE